

Спаска Цванова

Бели могове

Спаска Иванова

Бели
лигове

Ца една песен
в живота на човека,
която го следва
по неговата пътека –
остава да звучи вечно
в сърцето,
докато душата литне
на небето...

Паси – Дали

Спаска Иванова

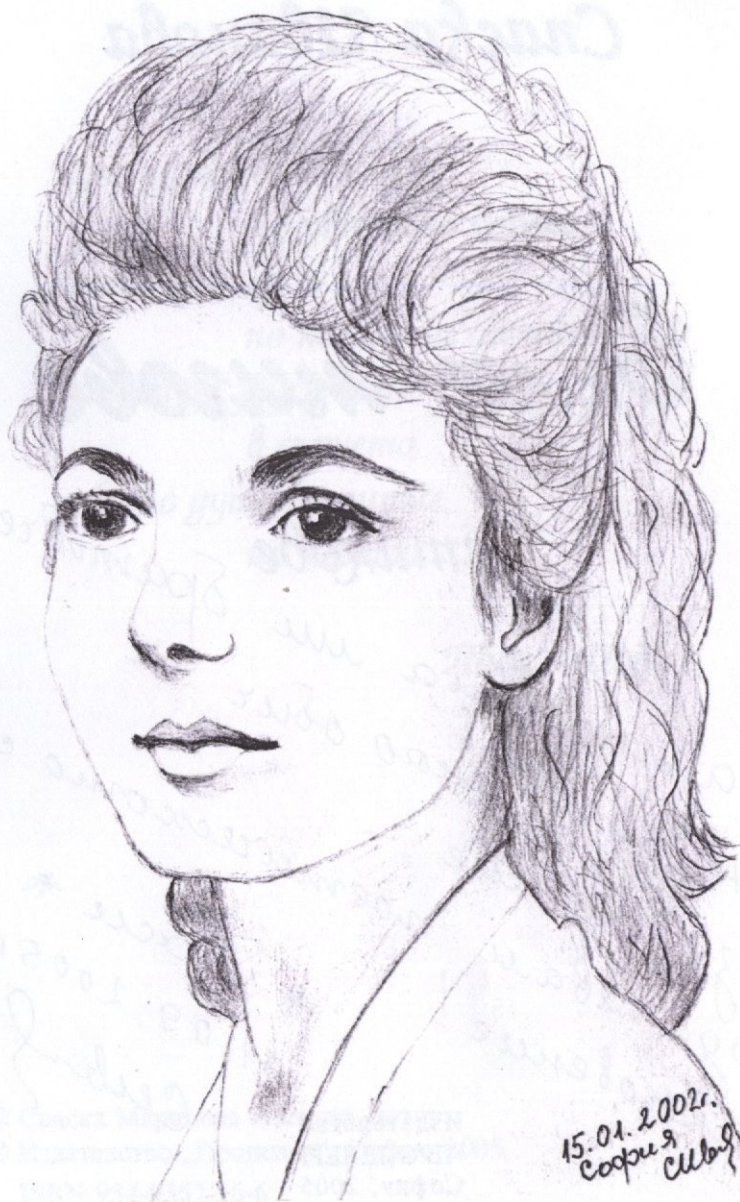
Бели тигрове

стихове

На милаша ми братовредка
Бели - с много обичи
възхищение -
подарявам поетическото си
откровение!

* Таси *
11.09.2005г.
Севинг.

Издателство
•ПРОПЕЛЕР•
София, 2005

15.01.2002г.
Содруж
СШБ

* * *

Животът ни изтича
 като ручей
Годините не спират
 людия си бяг,
а аз си мисля, че съм пак
 онуй момиче,
което все сънува
 ВИТОШКИЯ СНЯГ.

* * *

Понякога идваш в съня ми
като в сладкарница на чаша кафе,
изпиваш до дъно душата ми
като наказание за минали грехове...
Не чакам ли напразно онова велико чудо,
от което във неравен ритъм
сърцата ни ще бият лудо,
макар да знам, че любовта
от миналото се не връща
и само в тлееща жарава
животът я превръща?
Все тъй ли ще ме мъчи
вечният копнеж по теб и зов,
макар да казвам: „Сбогом, романтична
моя любов!
Неземна остани и благословена ти бъди
сега и до сетните ми дни!“

* * *

Сън са били нашите лодки — две съдби,
чакали години снега на времето да се стопи,
за да отплуват леко по водата
и намерят отново красотата
на онова пътуване във младостта,
по-силно от всякакви закони на света —
една любов незрима,
която в бяла приказка я има...

* * *

Пролет мечтана, сама те открих:
до дъно омайната чаша изпих,
на пеперудени крила летях,
на огнена клада във теб горях!

Пролет желана, сънища бели,
кратки срещи и дълги раздели,
вечен зов и порив нов —
моя луда, луда любов!

Как сега от теб да се спася
като по земния ти път вървя?
Нямам право на това — прости ми!
Как да те загубя — помогни ми?!

До гроба знам, сърцето ще боли —
в самодивски огън ще изгори,
защото такава е съдбата —
влюбена да бродя по луната.

На есента съм аз обречена
като песен за тебе наречена,
пролет моя, земна и неземна,
вдъхновена и благословена!

* * *

Когато ме погледнат твоите очи —
в сърцето ми отново музика нежна звучи,
както в детството мило, далечно,
когато вярвахме — ще се обичаме вечно!

Нека ме гледат твоите очи —
нека музика нежна във нас да звучи!
Да бъдем отново влюбени деца,
в сърцата ни да греят хиляди слънца!

В ръцете ти съм стружила днесот - ом нискоя!
Докосни ме - торощи въздухото ми се вдишай!
настраник ми, станахте ом аз

Целуни ме - усмихваше ми се в тъмнина!
да думам кръвомерно ми станахте!
та сърцето да ме стрелва

Завинак мисля да ти се срещна
Дарях ти... да ме стрелва

да ти се срещна
В ръцете ти съм стружила днесот

* * *

Докосни ме — гореща вълна
да ме залива.

Целуни ме — устните ти
пак да ме опиват.

Запали ме — на клада нека
да горя
срещу съдбата си дори да вървя.

* * *

В ръцете ти съм струна —
настройвай ме, свиряй!
Нека животът в мен да звъни,
да лумне кръвта ми силна и млада,
та сърцето да забрави, че може да страда.
Дарих те с песни — късчета от мен —
да бъде вдъхновен твоят земен ден.
В ръцете ти оставих цялата —
първата любов и закъснялата...

* * *

Времето годините ни върна
в жадувана реалност ни превърна:
къпа ни във бисерна река,
после ни остави на брега
щастливи, пленени от мига...

Наивно е да бъдем палави деца.
Опасно е да бъдем с влюбени сърца.
Невъзможно е мигът да бъде вечен.
Безнадеждно е — брегът не е
за нас наречен.

* * *

Трябва ли, мили, лудо да се привличаме,
след толкова зими безумно да се обичаме?
Трябва ли, мили, гибелно да се обричаме,
с толкова нежност безнадеждно да се вричаме?
Времето, мили, няма да ни прости —
в магнитните си бури ще ни овъгли,
защото мигове ни подари,
а ние вечност искаме, нали?...

* * *

Танцувам с теб —
 снежинка бяла,
кристална, нежно засияла,
от любов в дланта ти
 се стопявам
и в друга жена се преобразявам.
Не си виновен ти,
че бродя по пътека лунна —
гибелна като Офелия безумна!
Не си виновен ти,
че накрая обкичена с цветя
като нея ще потъна, зная,
завинаги в една река —
 моята съдба!

УПОЙКА

Зелена тишина душата ми владее,
сърцето ми тревожно в очакване немее.
Във вената иглата се забива
и болката във течността се скрива
Потъвам бавно във безкрая,
където ангели ме носят в рая.

Бяла тишина събужда ме и зная —
вече съм спасена от безкрая.
Светът е стон, болка на ранена птица,
отразен безмилостно в моята зеница.

Оранжева тишина във люлка ме люлее.
душата ми щастлива радва се и пее.
Светът е ритъм, музика могъща,
опиянява ме и на земята пак ме връща.
Чувствам се въздушна
като след упойка,
когато вече стене новото предчувствие
за болка.

* * *

О, миг на странна раздяла —
песен, отдавна звучала,
болка в надежда изгряла,
сълза в очите ми спряла!

Да можех да отплувам по водата
на малката русалка със съдбата —
сърцето ми на морска пяна
да се разтопи
и нищо, нищо да не ме боли...

Уморих се да съм храбра и силна —
времето на чудото да стигна.
Напих се с мечти да оздравея,
да мога да танцувам и да пея.

И дори съдбата да се преобърне,
чакам пролетта да се завърне —
да усетя отново, че живея,
душа и тяло в настоящето
да слей.

О, миг на странна раздяла
с мечтата моя снежнобяла...

* * *

Ти в моя ден дойде
и болката ми взе.
В очите ти слънце изгря
и времето за мене спря.

Беше приказка бяла,
после пролет разцъфтяла.
Беше лято горещо,
лудост и още нещо...

Остана да пари в кръвта ми,
да буди и взема съня ми.
Тогава защо да се питам
и мислите пак да оплитам?

Нима не е сега ясно
къде е моето място?...

* * *

Есен е в тиха позлата,
трепетно шумят листата.
Вятър ли донесе аромата
на една забравена соната?...

Младост ли бе закопняла?
Любов ли бе закъсняла?
В очите ми се плискат дъждове,
питам се докога и накъде?...

* * *

Вървя към слънцето,
 върховете огряло
и сякаш времето за мене е спряло.
Дишам дълбоко и пълня
 със свежест гърди,
защото зная,
 няма да има преди.

На Витоша съм за последен път,
а долу ме чака
 мръсен и прашен
 градът.

И пак в душата ще се свечери
и ще се питам: любими, къде си ти?
...А била съм весела, засмяна,
 някога със теб
 на Яворовата поляна.

* * *

Помниш ли, онези зимни дни,
когато бели калии ми подари —
бели мигове, откъснати за мен,
с дивен аромат на вино и невен?...
Помниш ли пролетните дни зелени —
подвластни, изгарящи вселени?
Помниш ли летните дни горещи,
парещи като внезапни срещи?
Помниш ли...
Как бързо есента си отива!
Ще вземе ли магията дето ме опива?
Ще има ли пак такива дни,
в които твоята китара ще звъни —
един романс за мене съчинен
с дивен аромат на вино и невен?
Или всичко ще остане илюзия за сън
като трепетно мечтание за китарен звън...

ПЕСЕН ЗА КИТАРА

Сънувах песен за китара:
една любов — легенда стара —
за птица в приказка летяла,
за пролет бяла закопняла.

Сънувах песен за китара:
едно танго — легенда стара —
танцувахме двама ти и аз
и времето спираше за нас.

Сънувах песен за китара:
една мечта — легенда стара —
гласът ти нежно в мен да прозвъни
и моя свят за миг да промени.

Събудих се — звънеше в мен китара
едно танго — легенда стара —
за птици някога летели,
за пролет бяла закопнели.

Китарен звън, пролетна соната —
надежда бяла, родена на луната,
една мечта — легенда стара,
сънуван сън — песен за китара.

* * *

Вървя през времето

към моята Голгота

Очакваш ме както Яворов

своята Пенелопа.

Превръщаш ме

във пееща вселена,

и разбирам,

че за тебе съм била родена.

Стъпвам

на ръба на луната

и разпилявам за теб

всичките звезди на душата.

* * *

Дори напразно да се търсим
в безнадеждното начало,
дори да е невъзможно
да се оглеждаме в едно огледало,
ти си моят бог — моята светиня.
Аз за тебе съм богиня-
гълъбица синя.
И никоя не може да ме
дублира, зная,
дори да ме няма до теб
и в безкрая...

Бърза през времето минават за ед осмислен миг
към чуждите
Очаквай ме както вярно очакваша с аз ирон
да се опитвам
Препарирай се
Аз в този смисъл
и в н

* * *

Намерих те —
заради прекрасното в сърцето ми.
Загубих те —
заради доброто в душата ми.
Остани във съня ми,
за да ме палиш в дните ми
до последните...

* * *

Откъснах роза от градината
на закъсняла пролет
и като лунен вятър издигнах се
нагоре в звезден полет.

Пих с пълни шепи от извор
на горещо лято,
душа и тяло заключих
във пленено ято.

Но... свърши летенето.
Отиде си лятото.

Сега съм лист обрулен
от дървото на дъждовна есен
като звук отронен
в пресекнала песен.

Не питам къде отиват
пеперудите наесен —
щом в зимна приказка ме чака
вечната ми песен.

КАКВО СЪМ АЗ ИЛИНИИЯ ВЕЖ * *

Сякаш вгъра ми е
бе дикови
че стъ
та м
Та не м
на криста
да въ
не на
ше на
мом
Срото

Що е
както
Късно
та в
Дали
да ме
да въ
и да

* * *

Мигове бели —
птици полетели,
бяла магия
на сродни души,
които олтара
на времето освети.
В бъдеще едно —
наречено безвремие —
ще намерят, знам,
своето спасение.
Мигове бели —
птици отлетели...

КАКВО СЪМ АЗ В ДНЕШНИЯ ВЕК

Сякаш вчера цялата вселена
бе виновна, че съм жълта и зелена;
че сърцето пак за нещо страда,
та не мога да съм весела и млада.

Та не мога аз да полетя
на крилете на оназ мечта —
да възпея в нова песен
моя свят от багри като есен.

Що за птица, що за човек —
какво съм аз в днешния век?
Късно или рано се родих,
та в живота сега се преоткрих?

Дали ще мога да оцелея,
да ме има, да живея,
да възвърна онази сила
и да литна като птица лекокрила?

Дали ще мога да оцелея,
да ме има, да живея,
да спася от знака на съдбата
романтиката моя на душата?

Що за птица, що за човек —
какво съм аз в днешния век?...

СЪДЪРЖАНИЕ

*** / Животът ни изтича.....	5
*** / Понякога идваш в съня ми.....	6
*** / Сън са били нашите лодки.....	8
*** / Пролет мечтана.....	10
*** / Когато ме погледнат твоите очи.....	12
*** / Докосни ме — гореща вълна.....	14
*** / В ръцете ти съм струна.....	15
*** / Времето годините ни върна.....	16
*** / Трябва ли, мили, лудо да се привличаме.	17
*** / Танцувам с теб.....	18
Упойка.....	20
*** / О, миг на странна раздяла.....	21
*** / Ти в моя ден дойде.....	22
*** / Есен е в тиха позлата.....	24
*** / Вървя към слънцето.....	25
*** / Помниш ли, онези зимни дни.....	27
Песен за китара.....	28
*** / Вървя през времето.....	30
*** / Дори напразно да се търсим.....	31
*** / Намерих те.....	33
*** / Откъснах роза от градината.....	34
*** / Мигове бели.....	36
Какво съм аз в днешния век.....	37

Спаска Иванова
БЕЛИ МИГОВЕ

Стихове

Българска

Първо издание

Редактор Клара Коцева

Художник Спаска Иванова

Компютърна обработка Огнян Илиев

Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 60x84/16

Печатни коли 2,5

Издателство „Пропелер“

София, тел. 02/978 32 21, 0888 49 56 88

Дори и да отмина -
внуците ми Тошко, Стошко и Марина
ще бъдат велико снова,

което аз не съм била.

И пак след мене Музика ще звучи
и пак една зора ще грее в две очи...

София, 2005 г.

Силвия.